

Arrest

nr. 106 053 van 28 juni 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 25 februari 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel, Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 7 mei 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 mei 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 mei 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat J-C. VANHALST en van advocaat E. MATTERNE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 27 december 2004 dient de verzoeker een asielaanvraag in bij de Belgische overheden. Op 10 februari 2005 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Op 30 januari 2006 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bevestigende beslissing tot weigering van verblijf. De verzoeker stelt een beroep in bij de Raad van State die de vordering bij arrest nr. 197.097 van 20 oktober 2009 verwerpt.

1.2 Op 25 mei 2006 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.3 Op 3 oktober 2009 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.4 Op 27 november 2009 dient de verzoeker een eerste aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Op 29 februari 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel, Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing waarbij verzoekers aanvraag ongegrond verklaard wordt.

1.5 Op 27 december 2011 dient de verzoeker een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

1.6 Op 14 maart 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel, Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.7 Op 7 mei 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel, Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing waarbij verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard wordt. Deze beslissing werd op 26 januari 2013 ter kennis gebracht van de verzoeker. Dit is de thans bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 27.12.2011 werd ingediend door :

Og.T., nationaliteit: Onbepaald geboren te Baku op x.x.1987 adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden (en):

Ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Het feit dat betrokkene sinds eind december 2004 in België verblijft, geïntegreerd is en duurzame sociale bindingen zou hebben ontwikkeld, Nederlands heeft geleerd en kennis van de Franse taal zou hebben. opgebouwd, getuigenverklaringen voorlegt, relaties onderhoudt met mensen met een legaal verblijf, werkbereid is en een arbeidscontract voorlegt, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend,

De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten.

Betrokkene vroeg op 27.12.2004 asiel in België aan. Deze asielaanvraag werd afgesloten op 01.02.2006 met een bevestigende beslissing van weigering van verblijf door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijft sindsdien illegaal in België.

De duur van de procedure — namelijk ongeveer 13 maanden — was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf (Raad van State, arrest nr. 89980 van 02.10.2000).

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit op strafrechtelijk gebied in aanraking kwam met het gerecht of de politie, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.”

1.8 Op 26 januari 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel, Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing tot afgifte een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod (bijlage 13sexies).

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verweerder om de kosten van het geding ten laste van de verzoeker te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In een eerste en enig middel voert de verzoeker de schending aan van het vertrouwensbeginsel, van het objectiviteitsprincipe, van de motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Hij betoogt tevens dat er sprake is van machtsafwendings, machtsoverschrijding en een beoordelingsfout.

De verzoeker licht het middel als volgt toe:

“Het beroep tot nietigverklaring is gebaseerd op dezelfde middelen zoals geformuleerd en uiteengezet in de vordering tot schorsing ;

Schending van het vertrouwensbeginsel, objectiviteitsprincipe, motiveringsplicht, overschrijding of afwendings van macht :

Er is eveneens schending van de algemene zorgvuldigheidsplicht en dus een beoordelingsfout ;
DOORDAT :

Tegenpartij DVZ stelt in de eerste paragraaf van de aangehaalde redenen in de brief van 07.05.2012 op 26.01.2013 en op 11.02.2013 betekend : dat de aanvrager zich beroept op de instructie van 19 juli 2009 en doordat die instructie vernietigd werd door de Raad van State zou die criteria van deze instructie niet meer van toepassing zijn ;

TERWIJL :

Verzoeker stelt : dat de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en artikel 9bis bij duizenden verzoekers toegepast en toegestaan werd ;

Ongeacht het Arrest van de Raad van State bleef de toenmalige Staatssecretaris/Minister de criteria van de instructie toepassen zowel op de nog niet afgehandelde dossiers - wat dus het geval is van verzoeker O.T. - als op nieuwe inkomende dossiers ; 5.

Het was algemeen gekend dat dossiers van vele verzoekers geleidelijk aan zouden geregulariseerd worden - gezien het standpunt van DVZ en het werkcontract — had verzoeker er alle vertrouwen in dat zijn dossier positief zou behandeld worden ;

Voegen hierbij een brief van zijn werkgever heer A.H., zaakvoerder van IMO carwash te Antwerpen,(...) die bevestigt dat zijn vestiging definitief is dichtgegaan op 31 december 2012 wegens eind huurovereenkomst.

(stuk 16)

Uit een recent artikel van De Standaard « Integratiebeleid is mislukt » van 9 februari 2013 komt duidelijk naar voor dat het integratie- en migratiebeleid mislukt is, en dat door de fout van de beleidmakers niet van de fout van de migranten.

(stuk 6)

Het artikel stipt aan :

Gezien het integratiebeleid veel te laat en met veel te weinig middelen is geschied werden de effectieve problemen veel te lang onder de mat geschoven.

Het artikel verwijst naar slechte cijfers van arbeidsparticipatie van migranten. « Werknemers redeneren nog te veel in termen van vooroordelen en risico's, en de overheid doet te weinig om die houding te verminderen ».

De diverse invalshoeken van dit artikel passen uitstekend op de huidige problematiek van verzoeker.

De situatie is moeilijk in deze economische tijden om een werkgever te vinden. Het feit van diverse arbeidsdocumenten te moeten invullen en aan te vragen, zonder houder te zijn van een geldige verblijfstitel maakt dit nog moeilijker en schrikt een kandidaat werkgever af.

Besluit :

Verzoeker wordt hierdoor gediscrimineerd.

DVZ houdt zich niet aan het vertrouwensbeginsel door geen rekening te houden met alle nuttige elementen uit de diverse aanvragen van verzoeker ;

De motivatie van DVZ is te algemeen wanneer het aanhaalt dat bij Arrest van de Raad van State de instructie van 19.07.2009 vernietigd is geworden en niet aantoon hoe de implicatie ervan is op het individueel geval van verzoeker ;

Waarom moet er gewacht worden tot 07.05.2012 en tot 26.01.2013 om dit kenbaar te maken aan verzoeker : een arrest van de RvS daterend van 9.12.2009 onder andere ?

Er is laattijdige en gebrekkige motivatie. DVZ houdt geen rekening met alle elementen en gaat bijgevolg onzorgvuldig tewerk.

DOORDAT :

DVZ stelt in de tweede paragraaf dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen waarom de aanvraag niet kan ingediend worden via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland ;

TERWIJL :

Verzoeker stelt dat hij zich in België bevond op het ogenblik van het indienen van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis en dat hij de aanvraag indiende nog voor het verstrijken van de eindfase van zijn asielprocedure ;

Inderdaad hij diende zijn asielaanvraag in op 27.12.2004 en werd gehoord op het CGVS op 6.4.2005.

Per brief op 31.01.2006 ontvangen van het CGVS kreeg hij de kennisgeving van de bevestigende beslissing van weigering van verblijf op 30.01.2006 genomen door het CGVS.

(stuk 10)

Verzoeker dient - tegen voormelde beslissing van het CGVS - een beroep in bij de Raad van State op 1 maart 2006 om de vernietiging te vorderen van de beslissing van het CGVS alsmede het verzoekschrift om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van dezelfde beslissing ;

De Raad van State, bij ARREST nr. 197.097 van 20 oktober 2009 besluit dat de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring verworpen worden (stukken 11)

Dit Arrest van de RvS werd ter kennis gebracht aan het CGVS (stuk 12)

Dat ook uit recente stukken van het Openbaar Centrum voor Maatschappelijk Welzijn van MEISE blijkt dat het administratief dossier door de procedure bij de RvS afgesloten werd op 28.10.2009 ; (stukken 13)

Dat verzoeker zijn aanvraag machtiging tot verblijf maar moeilijk in het buitenland kon indienen - In die periode werd zijn beroepsprocedure behandeld bij de Raad van State en moest hij eveneens in België blijven teneinde zijn belangen in de hangende aanvraagprocedure machtiging tot verblijf degelijk te kunnen behartigen ;

Dat verzoeker de financiële kosten voor een reis naar zijn oorsprongland Armenië niet kon bekostigen en dat er ook geen diplomatieke noch consulaire vertegenwoordiging voor België is in dit land.

Besluit : DVZ heeft zijn tweede reden op stereotype wijze gemotiveerd en heeft zich vergist door verzoeker door te sturen naar een diplomatieke of consulaire vertegenwoordiging die er niet bestaat ;

DOORDAT :

DVZ in de derde paragraaf haalt aan dat het feit dat verzoeker sinds december 2004 in België verblijft er geïntegreerd is, duurzame sociale bindingen zou hebben, Nederlands en Frans kent, werkbereid is en een arbeidscontract voorlegt... dat dit niet verantwoordt dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend.

TERWIJL :

Verzoeker zat in beroepsprocedures voor de Raad van State, en teneinde beschikbaar te zijn in dit kader kon hij België niet verlaten : men zou hem kunnen verwijten dat hij niet meer geïnteresseerd was noch in zijn asielprocedure noch in de aanvraag machtiging tot verblijf volgens artikel 9bis van de wet van 15.12.1980 :

Verzoeker heeft geenszins beweerd dat het feit dat hij Nederlandse en/of Franse lessen gevolgd heeft, sinds 2004 in België verblijft, duurzame sociale bindingen heeft opgebouwd, werkbereid is en een arbeidscontract voorlegt dat dit een reden is om zijn aanvraag om machtiging tot verblijf in België in te dienen ;

Dit is een afleiding die DVZ zou doen ;

Wel zijn dit elementen die verzoeker aangehaald heeft om zijn aanvraag in te dienen conform de instructie van 19 juli 2009 : door het hieruit verwekte vertrouwen is verzoeker de mening toegedaan dat zijn dossier niet conform de instructie van 19 juli 2009 behandeld werd wat ook ten zijne aanzien als een vorm van discriminatie zou kunnen bestempeld worden ;

DVZ haalt aan in fine van de derde paragraaf dat :

« De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art.9.2 van de wet van 15.12.1980 »

Verzoeker zou willen dat dergelijk onderzoek plaatsvindt en zou er graag kennis van willen hebben ;

Besluit : aansluitend op zijn asielaanvraag en de erop volgende procedure bij de Raad van State en gezien de voorschriften van de geldende instructie van 19 juli 2009 heeft verzoeker te goeder trouw zijn aanvraag en de volgende aanvragen ermee gelinkt, in België ingediend ;

DVZ heeft onvolledig gemotiveerd en doet een verkeerde besluitvorming ;

DOORDAT :

DVZ verwijst in de vierde paragraaf voornamelijk naar de asielprocedure van verzoeker : zeggende dat betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten.

Betrokkene vroeg op 27.12.2004 asiel aan in België en die werd door het CGVS afgesloten op 01.02.2006.

DVZ citeert « Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijft sindsdien illegaal in België »

TERWIJL :

Verzoekers verblijf in België is minstens gerechtigd tot de eindbehandeling van zijn beroepsprocedure bij de Raad van State en de behandeling van zijn aanvraag machtiging tot verblijf conform de instructie van 19 juli 2009 ;

Betrokkene wist toen niet hoelang zijn asielprocedure en het erop volgend beroep hierna bij de RvS zou duren ;

Aangezien - na de beslissing van het CGVS - een beroepsprocedure ingediend werd bij de Raad van State, ziet hij niet in waarom eveneens een beroep diende ingesteld te worden tegen een bevel het grondgebied te verlaten (waarvan DVZ in de brief van 07.05.2012 de juiste gegevens niet aangeeft : datum en reden niet weergeeft in haar beslissing)

Dat tijdens die extreem lange behandelingstermijn verzoeker zich heeft kunnen inburgeren, zowel kennis kunnen opdoen van twee landstalen (Nederlands en frans), zich lokaal heeft kunnen verankeren, en een werkaanbieding heeft kunnen voorleggen ter vervollediging van zijn aanvraag machtiging tot verblijf conform de instructie van 19 juli 2009 ter goede trouw heeft hij al die elementen kunnen aanbieden ;

Gezien het door de Administratie zelf gewekte vertrouwen dat zijn dossier in orde bleek te zijn, is hij ter beschikking gebleven van de Administratie en bleef verzoeker ingeschreven in het vreemdelingenregister/wachtregister.

DVZ begaat een vergissing en beoordelingsfout wanneer die aangeeft dat :

«Deze asielprocedure werd afgesloten op 01.02.2006 » en verder citeert :

« Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het

« grondgebied te verlaten en verblijft sindsdien illegaal in België »

Het is zeker niet sinds 01.02.2006 dat verzoeker illegaal in België verblijft :

1 ° gezien gevolg aan het Arrest van de Raad van State, zijn administratief asioldossier slechts veel later afgesloten is, namelijk op 28.10.2009 ;

2° en dat wat zijn aanvraag machtiging tot verblijf betreft - op 22-27.12.2011 ingediend - verzoeker slechts respectievelijk op 26.01.2013 en op 11.02.2013 kon vernemen bij brief van DVZ daterend van 07.05.2012 - dat zijn aanvraag onontvankelijk verklaard werd ;

3° en dat huidig verzoekschrift, een annulatieberoep en vordering tot schorsing inhoudt tegen deze laatste onontvankelijkheidsbeslissing van DVZ van 07.05.2012, wat laattijdig betekend (op 26.01.2013 en op 11.02.2013) ;

Dat het foutief zou zijn te beweren dat verzoeker niet officieel ingeschreven is : hij verblijft nog steeds te 1090 JETTE, (...) zoals blijkt uit het inschrijvingsattest in de Gemeente JETTE en de historiek der adressen ;

(stukken 8 en 9)

Besluit : Hoe kan verzoeker een Bevel het grondgebied te verlaten bekomen na afsluiting van zijn asielprocedure, volgens DVZ op 01.02.2006 aangezien - binnen de wettelijke termijn - een verzoekschrift ingediend werd bij de Raad van State en dat het arrest gewezen werd in oktober 2009 ? De pagina's 1-2-6 en 7 van dit Arrest van de RvS van 20.10.2009 worden hierbij gevoegd (stukken 11)

DVZ geeft niet de juiste datum noch gegevens van het BGV en vergist zich qua datum van het einde van de asielprocedures (is eind 2009 en niet begin 2006). Hoe kan men een besluit nemen indien men onvolledig en zelfs foutief ingelicht wordt : DVZ motiveert onvolledig zonder rekening te houden met alle nuttige elementen, gaat onzorgvuldig tewerk en begaat een verkeerde besluitvorming ;

DOORDAT :

In de vijfde paragraaf van de brief DVZ van 07.05.2012 (slechts betekend aan verzoeker respectievelijk op 26.01.2013 via de Spoorwegpolitie te ANTWERPEN en later nog op 11.02.2013 via de Gemeente JETTE) stelt DVZ dat :

« De duur van de procedure - namelijk ongeveer 13 maanden - was ook niet van die aard dat ze als « onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft « aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf «

(DVZ verwijst hiervoor naar een arrest van de RvS van 02.10.2000)

TERWIJL :

Dat DVZ zich vergist wanneer het aangeeft dat de procedure slechts 13 maanden geduurd heeft.

9.

Verzoeker haalt aan dat de behandeling van het asiendossier voor de Raad van State beëindigd werd op 28 oktober 2009 en niet op 01.02.2006 wat dus een totale behandelingsduur van het asiendossier geeft van 4 jaar en 10 maanden, hetzij 58 maanden, wat toch abnormaal lang is, en wat ten andere één van de criteria was (en is) van de instructie van 19 juli 2009 waarmee moet rekening gehouden worden tot het bekomen van een regularisatie ;

Het blijkt uit de diverse elementen bij gebracht in de aanvraag tot machtiging op basis van art 9bis alsmede uit het geheel van de voorgelegde documenten, dat DVZ goed ingelicht was en is, om met kennis van zaken een ontvankelijkheidsbeslissing te nemen, gezien er volgens verzoeker wel voldaan werd aan de vereisten van de regularisatie-instructie van 19 juli 2009 ;

Besluit : DVZ is weinig objectief gezien het een besluit neemt zonder voorafgaand alle elementen te verzamelen : er is schending van het vertrouwensbeginsel en de motivatie wordt onzorgvuldig genomen op basis van verkeerde gegevens ;

DOORDAT :

Wat DVZ aanhaalt in de zesde paragraaf van de redenen om tot de onontvankelijkheid van de aanvraag van verzoeker te beslissen, namelijk dat verwacht wordt van alle vreemdelingen dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving ;

TERWIJL :

Verzoeker kan maar instemmen met dit argument, hij wil enkel bevestigen geen problemen gekend te hebben, wat ook een argument is waarmee rekening wordt gehouden bij een regularisatie- aanvraag ;”

3.1.1 In casu dient de aangevoerde schending van de materiële motiveringplicht te worden onderzocht in het licht van de wettelijke bepaling die ten grondslag ligt aan de bestreden beslissing, met name artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Er dient hierbij op te worden gewezen dat de Raad bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd is om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde. Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland”.

Artikel 9bis van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of aan diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Als algemene regel geldt dus dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Luidens artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan in buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, het hem evenwel worden toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. De mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen, als uitzonderingsbepaling, moet restrictief worden geïnterpreteerd. De “buitengewone omstandigheden” waarvan sprake strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar enkel om te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland wordt ingediend. Het zijn omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken.

Een aanvraag ingediend met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet vereist dus vanwege de overheid een dubbel onderzoek :

1° wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;

2° wat de gegrondheid van de aanvraag betreft, eens ze ontvankelijk is bevonden: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de minister over een ruime appreciatiebevoegdheid.

In casu werd de aanvraag tot machtiging tot verblijf die de verzoekers indienden onontvankelijk bevonden en is dus de invulling van het begrip “buitengewone omstandigheden” aan de orde. Teneinde de verweerder toe te laten te oordelen over het al dan niet voldaan zijn aan deze voorwaarde, dient de aanvrager, zoals reeds gesteld, aan te tonen dat het voor hem bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van oorsprong of naar een land waar hij gemachtigd is te verblijven, om er zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen.

3.1.2 De verzoeker betoogt dat de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en 9bis van de vreemdelingenwet dient toegepast te worden op zijn aanvraag om machtiging tot verblijf. Hij stelt dat de staatssecretaris, ongeacht de vernietiging van de instructie door de Raad van State, verklaard heeft de instructie te blijven toepassen. De verzoeker is tevens van mening dat het vertrouwensbeginsel geschonden is in die mate dat de verweerder zijn aanvraag niet conform de instructie van 19 juli 2009 beoordeeld heeft.

De Raad wijst erop dat, zoals de verzoeker trouwens zelf stelt, deze instructie van 19 juli 2009 met betrekking tot de toepassing van het oude artikel 9, derde lid en artikel 9bis van de vreemdelingenwet werd vernietigd door de Raad van State bij arrest nummer 198.769 van 9 december 2009. De Raad van State oordeelde in zijn arrest dat de instructie in strijd was met het in de Grondwet vastgelegde legaliteitsbeginsel en met artikel 9bis van de vreemdelingenwet, omdat door de instructie het onderscheid tussen de buitengewone omstandigheden die het onmogelijk of zeer moeilijk maken de aanvraag in het buitenland in te dienen en de omstandigheden die te maken hebben met de argumenten ten gronde om een verblijfsmachtiging aan te vragen werd opgeheven en de instructie het mogelijk maakte dat vreemdelingen die zich in de erin omschreven voorwaarden bevonden ervan vrijgesteld werden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden waren terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen. De Raad van State vernietigde zodoende de instructie van 19 juli 2009 en bevestigde aldus met zijn arrest dat de aanvrager van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet ertoe gehouden blijft het bestaan van buitengewone omstandigheden aan te tonen in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Gelet op de vernietiging van de instructie van 19 juli 2009 wordt deze instructie geacht nooit te hebben bestaan zodat de verweerder hiervan geen toepassing kon maken.

De verzoeker kan dan ook niet worden gevolgd waar hij stelt dat de staatssecretaris *in casu* toepassing diende te maken van de vernietigde instructie van 19 juli 2009. De stelling van de verzoeker dat de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding zou hebben bevestigd dat de criteria van de instructie nog gelden doet aan voorgaande vaststelling geen afbreuk. In tegenstelling tot wat de verzoeker lijkt te veronderstellen dient de verweerder immers de wet en de rechterlijke beslissingen te laten primeren op instructies die zouden zijn gegeven door een staatssecretaris. Er dient trouwens te worden benadrukt dat de Raad van State, in zijn arrest nr. 220.932 van 10 oktober 2012 uitdrukkelijk heeft bevestigd dat de instructie van 19 juli 2009 “*integraal is vernietigd*” en dat de discretionaire bevoegdheid waarover verweerder krachtens artikel 9bis beschikt geen reden vormt “*om zich alsnog op de criteria van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 te steunen*”. Het gegeven dat verweerder in het verleden beslissingen nam waarbij toepassing werd gemaakt van de instructie van 19 juli 2009 impliceert niet dat zijn in de bestreden beslissing verwoorde standpunt incorrect is. Het gegeven dat de verweerder zelfs nadat de Raad van State de instructie van 19 juli 2009 vernietigde nog beslissingen nam op basis van deze instructie en dat vele beslissingen wellicht werden genomen met miskenning van de wet vormt op zich ook geen reden om te oordelen dat de *in casu* bestreden beslissing niet op correcte gronden werd genomen.

Een schending van het vertrouwensbeginsel kan dan ook niet worden aanvaard. Dit beginsel houdt in dat de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval heeft gedaan (RvS 6 februari 2001, nr. 93.104; RvS 25 februari 2009, nr. 190.792). *In casu* werd de instructie van 19 juli 2009 vernietigd door de Raad van State bij arrest nr. 198 769 van 9 december 2009, zodat deze niet meer voorkomt in het rechtsverkeer en de verzoeker er zich niet op kan beroepen. De gemachtigde van de staatssecretaris is als orgaan van het actief bestuur er toe gehouden de reglementering toe te passen die geldt op het ogenblik dat hij over de aanvraag uitspraak doet (RvS 16 maart 2007, nr. 169.042) en niet, zoals verzoeker doet uitschijnen, op het ogenblik van het indienen van de aanvraag. Het vertrouwensbeginsel laat het bestuur niet toe om deze beginselen *contra legem* toe te passen (P. POPELIER, 'Beginselen van behoorlijk bestuur: begrip en plaats in de hiërarchie van de normen', in I. OPDEBEECK en M. VAN DAMME (ed.), 2006, Die Keure, Brugge, 33).

Een schending van het vertrouwensbeginsel ligt niet voor.

3.1.4 Bij het voorliggend verzoekschrift voegt de verzoeker een brief van zijn werkgever, dd. 18 februari 2013, waarin deze bevestigt dat zijn zaak definitief is dichtgegaan op 31 december 2012.

De Raad merkt vooreerst op dat de bestreden beslissing omtrent verzoekers arbeidsprestaties stelt dat deze behoren tot de gegrondheid van de zaak en niet verantwoordt waarom de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. De Raad ziet niet in hoe de bijgevoegde brief van verzoekers vroegere werkgever dit oordeel kan weerleggen. Daarnaast dient erop gewezen te worden dat de regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze te nemen (RvS 23 september 2002, nr. 110 548). De Raad zou zijn bevoegdheid overschrijden door bij zijn wettigheidstoetsing rekening te houden met gegevens die dateren van na de bestreden beslissing (RvS 18 juni 2009, nr. 194 395). Het komt de Raad, als annulatierechter, ook niet toe om het bij het verzoekschrift gevoegde document zelf te onderzoeken om alzo de ontvankelijkheid van verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf opnieuw te beoordelen en zich op dit punt in de plaats van het bestuur te stellen. Bijgevolg kan de Raad de bijgevoegde brief, gedateerd op 28 februari 2013, dit is na de bestreden beslissing, niet bij zijn onderzoek betrekken.

3.1.5 Waar de verzoeker stelt dat hij de financiële kosten van een reis naar Armenië niet kan dragen en dat er geen diplomatieke of consulaire vertegenwoordiging voor België bestaat in Armenië, merkt de Raad op dat deze gegevens niet naar voren gebracht werden in verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf van 27 december 2011. De verzoeker is thans van mening dat de verweerder zich vergist heeft door hem terug te sturen naar een land zonder diplomatieke of consulaire vertegenwoordiging. Er moet echter geduïd worden dat het aan de aanvrager toekomt om duidelijk en concreet uiteen te zetten op welke elementen hij zich beroept teneinde een machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet te bekomen. De bewijslast terzake ligt duidelijk bij de aanvrager. De gemachtigde van de staatssecretaris spreekt zich in het kader van de aanvraag om machtiging tot verblijf enkel uit omtrent de elementen die door de aanvrager werden naar voor geschoven en het komt alleszins niet aan de gemachtigde van de staatssecretaris toe, laat staan dat hij hiertoe verplicht zou zijn, om zelf ten behoeve van de aanvrager elementen te vergaren die de buitengewone omstandigheden en/of de toekenning van de verblijfsmachtiging zouden kunnen verantwoorden. Aangezien de verzoeker in zijn aanvraag van 27 december 2011 geen melding gemaakt heeft van de voormelde gegevens, is de verweerder er ook niet toe gehouden hieromtrent te motiveren. Dat de verzoeker ter terechtzitting verklaart dat het gebrek aan een ambassade in Armenië algemeen bekend is, doet geen afbreuk aan de voorgaande vaststelling, met name dat de verzoeker deze gegevens niet aangehaald heeft in zijn aanvraag, dit terwijl de bewijslast met betrekking tot de buitengewone omstandigheden duidelijk bij hem ligt.

3.1.6 Vervolgens voert de verzoeker aan dat hij zijn aanvraag om machtiging tot verblijf moeilijk kon indienen in het buitenland aangezien hij in diezelfde periode een beroepsprocedure hangende had bij de Raad van State aangaande zijn asielaanvraag. Daargelaten de vraag of een hangende procedure bij de Raad van State een buitengewone omstandigheid uitmaakt in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat verzoekers beroep tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij arrest nr. 197.097 van 20 oktober 2009 verworpen werd door de Raad van State. Verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf in het kader van de bestreden beslissing dateert echter van 27 december 2011, ruimschoots na het arrest van de Raad van

State. De verzoeker kan dan ook niet dienstig voorhouden dat zijn procedure bij de Raad van State hangende was ten tijde van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf.

Het betoog van de verzoeker mist feitelijke grondslag.

3.1.7 Wat de elementen met betrekking tot verzoekers integratie betreft, stelt de bestreden beslissing dat deze *“het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform artikel 9.2 van de wet van 15 december 1980”*. De verzoeker betoogt dat hij wenst dat dergelijk onderzoek plaatsvindt en dat hij van het resultaat in kennis wil gesteld worden.

De verzoeker lijkt eraan voorbij te gaan dat zijn aanvraag onontvankelijk werd verklaard, wat betekent dat geen buitengewone omstandigheden werden aangenomen om de aanvraag in België en niet zoals de gewone procedure het voorschrijft, vanuit het buitenland, in te dienen. De verzoeker lijkt niet te begrijpen dat er een onderscheid bestaat tussen de ontvankelijkheid van de aanvraag en de eventuele gegrondheid van de aanvraag. In zijn betoog licht de verzoeker ook nergens toe waarom de elementen van integratie in zijn hoofde een buitengewone omstandigheid zouden uitmaken, m.a.w. waarom deze hem zouden beletten om zijn aanvraag in zijn land van herkomst in te dienen. De verzoeker verduidelijkt nergens waarom zijn sociale bindingen in België, zijn kennis van het Nederlands en Frans en zijn werkbereidheid het voor hem bijzonder moeilijk tot onmogelijk zouden maken om terug te keren naar zijn land van herkomst teneinde aldaar via de reguliere procedure zijn verblijfsaanvraag in te dienen. Met zijn betoog toont de verzoeker derhalve niet aan dat het standpunt van de verweerder zoals gemotiveerd in de bestreden beslissing op dit punt kennelijk onredelijk is.

3.1.8 Waar de bestreden beslissing stelt dat *“de asielaanvraag werd afgesloten op 1 februari 2006 (...) en dat de betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijft sindsdien illegaal in België”*, is de verzoeker van oordeel dat deze vaststelling incorrect is aangezien hij sinds 1 februari 2006 wel nog legaal op het grondgebied van het Rijk verbleven zou hebben.

Volgens de verzoeker heeft de verweerder zich vergist bij de beoordeling van de duur van zijn asielprocedure. Hij stelt dat het arrest van de Raad van State dateert van 28 oktober 2009 waardoor de volledige duur van de procedure vier jaar en tien maanden betreft. De verzoeker concludeert dat dit een abnormaal lange termijn is en dat hiermee voldaan is aan een voorwaarde van de instructie van 29 juli 2009.

Wat de instructie betreft, herhaalt de Raad dat deze vernietigd werd bij arrest nr. 198.769 van de Raad van State, waardoor deze instructie geacht wordt nooit te hebben bestaan zodat de verweerder hiervan geen toepassing kon maken. Daarenboven wordt de duur van de asielprocedure te dezen bepaald door de datum van indiening van de aanvraag, *in casu* 27 december 2004, en de datum waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen uitspraak doet over het dringend beroep (oude asielprocedure) ingesteld tegen de beslissing tot weigering van verblijf van de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken, *in casu* 1 februari 2006. De daaropvolgende procedure voor de Raad van State wordt niet in de berekening opgenomen voor de asielprocedure, bovendien heeft het beroep bij de Raad van State geen schorsende werking zodat er niet kan worden vanuit gegaan dat de verzoeker tijdens de behandelingsduur van het beroep bij de Raad van State legaal verblijf had. De verweerder heeft dan ook correct geoordeeld over de duur van de asielprocedure, zijnde dertien maanden.

In die mate dat de verzoeker van oordeel is dat hij gerechtigd is in België te verblijven gedurende de duur van de behandeling van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, merkt de Raad op dat het indienen van dergelijke aanvraag geen verblijfsrecht met zich meebrengt. De opmerking van de verzoeker dat hij slecht op 11 februari 2013 in kennis gesteld werd van de bestreden beslissing, doet geen afbreuk aan deze vaststelling. Eenzelfde redenering geldt ten aanzien van de voorliggende vordering tot schorsing en nietigverklaring.

Waar de verweerder stelt dat hij wel degelijk over een officieel adres in België beschikt, merkt de Raad op dat dit gegeven geen betrekking heeft op het al dan niet beschikken over een verblijfsrecht in België.

3.1.9 Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat de verzoeker geen schending aantoonde van de materiële motiveringsplicht.

3.2 Ter terechtzitting merkt de verweerder op dat de bestreden beslissing een materiële vergissing bevat aangaande verzoekers naam en geboortedatum. Verzoekers raadsheer repliceert dat er in dit geval een nieuwe beslissing genomen dient te worden op basis van de juiste gegevens.

De bestreden beslissing stelt het volgende aangaande verzoekers identiteitsgegevens:

*“Og. T.,
Nationaliteit: onbepaald
Geboren te Baku op x.x.1987”*

De Raad merkt op dat de verzoeker in de aanhef van het voorliggende verzoekschrift het volgende vermeldt: *“Voor: de heer Oh. T., geboren te Erevan op x.x.1980 (vroeger soms opgenomen als zijnde Og. T., geboren te baku op x.x.1987)”*. Hieruit volgt dat de verzoeker op de hoogte is van het feit dat er in zijn hoofd verschillende identiteitsgegevens bestaan. Daarenboven is de verzoekende partij ter terechtzitting verschenen en heeft zij erkend dat de bestreden beslissing haar persoon betreft. Uit het loutere feit dat de verweerder een materiële vergissing heeft begaan, kan dan ook geen schending van de motiveringsplicht worden afgeleid. De verzoeker toont niet aan dat deze fout haar belangen op enigerlei wijze heeft geschaad. Deze materiële vergissing kan dan ook niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

3.3 Ter terechtzitting betoogt de raadsheer van de verzoeker dat er ten onrechte melding gemaakt wordt van een winkeldiefstal door de verzoeker. Dergelijk oordeel is echter niet terug te vinden in de bestreden beslissing. In de beslissing wordt daarentegen bevestigd dat de verzoeker *“op strafrechtelijk gebied nooit in aanraking kwam met gerecht of politie”*.

3.4 Waar de verzoekende partij in het voorliggende verzoekschrift en ter terechtzitting kritiek levert op het integratie- en migratiebeleid, stelt de Raad vast dat zij zich niet in de mogelijkheid bevindt om uitspraak te doen over de opportuniteit van het beleid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of de overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De kritiek van de verzoeker is niet dienstig.

3.5 In die mate dat de verzoeker zijn betoog richt tegen een bevel om het grondgebied te verlaten, merkt de Raad op dat dergelijke beslissing niet behoort tot het voorwerp van de huidige vordering. Het voorliggende beroep is gericht tegen de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel, Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 7 mei 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard wordt. De kritiek dienaangaande is dan ook niet dienstig.

3.6 Waar de verzoeker stelt dat de bestreden beslissing op stereotiepe wijze is gemotiveerd, merkt de Raad op dat een eenvoudige lezing van deze beslissing aantoont dat *in casu* bezwaarlijk kan gesteld worden dat de voorziene motivering onduidelijk of stereotiep zou zijn. Immers worden alle door verzoekers aangebrachte gegevens, één na één, op een overzichtelijke en individuele wijze in de bestreden beslissing in aanmerking genomen en beoordeeld.

Ten overvloede dient bovendien geduïd te worden dat, indien een beslissing is gemotiveerd met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit loutere feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171, RvS, 27 juni 2007, nr. 172.821).

De vage kritiek van de verzoeker, die er niettemin in slaagt de concrete motieven van de bestreden beslissing inhoudelijk te betwisten, faalt. In de mate dat de verzoeker doelt op een schending van de formele motiveringsplicht, wordt dan ook vastgesteld dat de verzoeker dergelijke schending geenszins aantoont.

3.7 De verzoeker voert tevens aan dat de beslissing waarbij zijn verblijfsaanvraag onontvankelijk verklaard wordt, discriminerend is. Er dient dienaangaande opgemerkt te worden dat er slechts sprake kan zijn van een schending van het gelijkheidsbeginsel indien de verzoeker met feitelijke en concrete

gegevens aan toont dat gelijke gevallen ongelijk werden behandeld (RvS 16 september 2002, nr. 110.245). Dit is *in casu* niet het geval.

In de mate dat de verzoeker zou doelen op een schending van het gelijkheidsbeginsel, kan dergelijke schending derhalve niet worden aangenomen.

3.8 Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat er geen sprake is van machtsoverschrijding, noch van machtsafwending of een beoordelingsfout in hoofde van de verweerder.

3.9 Wat betreft de aangevoerde schending van de zorgvuldigheidsplicht moet erop worden gewezen dat dit beginsel van behoorlijk bestuur de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

Uit de voorgaande bespreking blijkt dat de verzoeker geen schending aan toont van de zorgvuldigheidsplicht.

3.10 In de mate dat de verzoeker nog de schending aanvoert van het objectiviteitsprincipe moet worden opgemerkt dat de Raad geen dergelijk beginsel bekend is en dat de verzoeker nalaat verdere toelichting te geven zodat dit onderdeel van het middel als onontvankelijk moet beschouwd worden.

3.11 Het eerste en enig middel is, in de mate dat het onontvankelijk is, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig juni tweeduizend dertien door:

mevr. C. DE GROOTE,

Wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

mevr. J. GHEYLE,

Toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

J. GHEYLE

C. DE GROOTE